

Leerrede over Jesaja 30: 30 t/m 32 uitgesproken op Woensdagavond 4/02/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 3: 2

Lezen - Jesaja 30

Voorrede

Wij zongen zo even:

Maar, trouwe God, Gij zijt
het schild dat mij bevrijdt,
mijn eer, mijn vast betrouwen,

dat tekent ons, wat die man Gods, David, aan God gehad heeft als het er op aankwam en nood - nood was, lijden - lijden en kruis - kruis. Want dat is hem niet bespaard gebleven. Hij was de man naar Gods hart, inderdaad, zo had God Zich over hem uitgesproken. Maar nu is de zaak niet zodanig, dat, omdat hij de man naar het hart van God is, alle kruis en lijden hem passeert, anders gezegd: dat zou iets voor anderen zijn. Alsof hij hier dagelijks zijn weg kon gaan, met: "Och ja, zo'n aangenaam leven, want je moet rekenen dat ik een kind van God ben. Ja, en nog wel een lief kind van God, een man naar het hart van God, ja zelfs, in onderscheiding niet alleen bij ons in het gezin, en van de familie, het geslacht van onze stam, maar van héél Israël. Immers, God heeft mij van achter de schapen gehaald, verkoren en gesteld tot een voorganger over Zijn volk. Je kunt denken hoe bij mij de zaken staan. Zo'n aangenaam, zo'n echt leven."

Dat lezen wij niet van enig kind Gods in de Schrift, helemaal niet! In een tijd van geesteloosheid, zoals nu, bestaat de geestelijkheid in: "Ik heb het zo goed, ik ben zo aangenaam, ik heb nog, en die heeft wat voor mij, en ik heb wat voor die, en zo bekéérd." Dat is de geest van deze tijd. Maar, dat is niet bijbels.

Petrus zegt: "Houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwam." Paulus spreekt bijvoorbeeld van een vader in de natuur, die zijn zoon kastijdt omdat hij hem liefheeft! Niet haat, en daarom een pak slaag geeft. Een rechtgeaard vader draagt zorg voor zijn kind, wil het vormen en schikken voor de maatschappij. En God vormt ons voor Zijn dienst en Koninkrijk, waartoe Hij ons allerhande kastijding toeschikt, als bewijs dat wij kinderen zijn en geen bastaarden, maar zonen. "Want wat zoon is er, die de vader niet kastijdt?" Zo zijn zij dan allen de kastijding deelachtig geworden, de ganse kerk. Wensen wij daartoe te behoren, dan kunnen wij daar niet buiten. Het hoort erbij, het ligt erin vervat en begrepen. De vorm van het kruis mag zeer onderscheiden zijn, dat is zo, maar dát kunnen wij wel voor vaststaand aannemen, dat het een woord Gods is, dat, naarmate God het oog op Zijn kinderen heeft, zij een weg apart krijgen. Dat is toch geen kleinigheid!

De psalm die wij zongen is uit de tijd van Absaloms staatsgreep, die hij deed met de bedoeling, niet alleen om de troon te bemachtigen, maar ook om zijn vader te doden. Zelf heer en meester te zijn, met terzijde stelling van alles. Ook dit nog, heel Israël stond achter Absalom. Wat zal er bij David aan de binnenkant afgespeeld hebben! Hij, de man die door God gezalfd was, mag de boel wel eens nakijken. Simeï gaat hem vloeken alsof hij de moordenaar was van heel Sauls geslacht, en als er onder Davids knechten zijn die dat willen wreken, dan is Davids zeggen: "Laat hem vloeken; want de HEERE toch heeft tot hem gezegd: vloek David; wie zou dan zeggen: Waarom hebt gij alzo gedaan?" Immers, het was onder de toelating Gods.

Wat moest hij dan? "Laat hem worden, dat hij vloeke." Maar in zijn hart was deze kennis gewrocht dat God, rijk is in barmhartigheid - dat Hij bewogen is over ellendigen - waaruit hij zegt: "Misschien zal de HEERE mijn ellende aanzien; en de HEERE zal mij goed vergelden voor zijn vloek, te dezen dage". Dan moest hij maar zó ellendig zijn, dat God Zijn barmhartigheid zou verheerlijken. Maar in elk geval was hij dat onderworpen! Wat blijft er voor David nu over? Niets anders dan God. Die heeft hem ook niet in de steek gelaten, maar al zijn zaken uitgericht.

Zelfs zo, dat David moest bemerken dat God Zelf hem gezalft en in zijn koninkrijk had bevestigd: "Weet ik niet, dat ik heden koning geworden ben over Israël?" Alles is op de rechte plaats gekomen.

Daarvan zongen wij: "Maar trouwe God, Gij zijt." Dus niet Joab, die flinke man, die terecht kon zeggen: en ik had er nog achter me waar zelfs de vijanden van zeiden dat ze harten hadden als leeuwenharten! Maar David heeft zijn oog op God geslagen. Hij kijkt over alle helden heen, want die éne Stem, daar hangt alles van af. Waar God Zijn gezag laat gelden, daar moet alles ruimen en waar God Zich niet laat gelden daar blijft alles zitten zoals het zit. Alles hangt af van het gezag en de heerschappij Zijner Majesteit, Die zowel zuurheid als zoetheid, zowel kwaad als goed toeschikt, opdat wij Zijner heiligheid deelachtig zouden worden, en zo wij roem hebben, zouden roemen in den Heere. Hij noemt God: "Het Schild, dat mij bevrijdt." Het is wel een verschrikkelijke weg die hij heeft moeten gaan, maar welke pijn heeft David getroffen? Niet één! Hij is teruggekomen in Jeruzalem; bevestigd in zijn koninkrijk. Welke schade heeft hij geleden? Geen! Hij heeft daardoor zelfs de bevestiging van zijn geloof verkregen. Maar.... hij heeft dat pad moeten gaan.

De bevestiging, de wasdom en de groei van het geloof, bestaat niet in gezellig in huis te zitten en een kop koffie te drinken, en ik las nog zo'n oud schrijvertje enz. Neen, daarin bestaat het niet. Een kind Gods, zijnde een gelovige, wordt in de Schrift voorgesteld onder het beeld van een boom, een palmboom, een cederboom, zelfs bij wilgen aan de waterbeken. Maar er kan geen boom groeien zonder wind. Zo zijn de noorderstormen van lijden en verdrukking nodig. Die kunnen wij niet missen. Vandaar roemt de kerk juist in het kruis, en Paulus was roemend in de verdrukking. Dat is dus de weg, de weg Godes. Zo leren wij kennen, dat die ons als heiligt in Christus, het onze wasdom is in het geloof.

Wij leren kennen wie God is en hoedanig Hij zich in het gezag Zijner Majesteit uitspreekt, om openbaar te brengen: "Gij zijt Mijne." Dat is het leven, de zaligheid, de vergenoeging. Vrede kan niemand scheppen, en vergenoeging kunnen wij zelf niet werken. Dat brengt God aan, dat is Zijn genade. Opdat wij het niet alleen zouden belijden, maar beleven in onze ziel, en roemen in de vruchten die het oplevert. Roemen in God, en prijzen Zijn onfeilbaar Woord. Zijn heerschappij brengt dus alle heil en goed aan. Ik vraag daartoe uw aandacht voor een woord en getuigenis der Schrift.

Zoeken wij echter vooraf Gods aangezicht voor een verbeurde zegen.

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het ons zo-even gelezen 30e hoofdstuk, uit het boek Jesaja, nader het 30e tot en met het 32e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

30. *En de HEERE zal Zijn heerlijke stem doen horen, en de nederlating Zijns arms doen zien, met grimmigheid van toorn, en een vlam van verterend vuur, stralen, en een vloed, en hagelstenen.*
31. *Want door de stem des HEEREN zal Assur te morzel geslagen worden, die met de roede sloeg.*
32. *En alwaar die gegrondveste staf doorgedaan zal zijn (op welke de HEERE dien zal hebben doen rusten), daar zal men met trommelen en harpen zijn; want met bewegende bestrijdingen, zal Hij tegen hen strijden.*

Leerrede.

De staat van onze afkomst en val in Adam brengt met zich mede, dat wij vol met schrik en vrees zitten omtrent God. Daarmee bedoel ik niet hetgeen God werkt door Zijn Geest, namelijk, kinderlijke vreze, eerbied en ontzag voor Zijn Majesteit. Dat zijn andere zaken. Maar ik bedoel: benauwdheid en slaafse vrees. Toen Adam gezondigd had, lezen wij, dat hij met zijn vrouw schorten maakten van vijgeboombladeren, en zij achter het dicht geboomte wegcropen. Nadat God riep: "Waar zijt gij?", was Adams antwoord: "Ik ben naakt, daarom verborg ik mij." De oorzaak was benauwdheid voor God, en bang voor de klappen. Zo zit een ieder met benauwdheid, niemand uitgezonderd. Zelfs de grootste atheïst, al is het dat hij er overheen stapt, en er niet aan wil denken of over praten, maar bij het minste dat er aan de hand is, komt dat boven. Bij één der grootste onder hen, Voltaire, moest, toen hij op zijn sterfbed lag, nog een geestelijke komen.

Wij kunnen wel spotten in het leven, maar bij de dood komt het er op aan. Waar geen genade heerschappij voert, daar is dan een ieder met schrik bezet.

Verschrikkelijker is nog, als wij het zoeken te verzetten, met ons er overheen te werken, en een eigen leven te leven. Wij hebben nodig dat op ons kinderlijke vrees gaat werken. Dat is die eerbied, die hoogachting en dat ontzag voor Zijn Majesteit, waarvan Jozef zei: "Zou ik zulk een groot kwaad doen, en zondigen tegen God?" Niet: "Nee, dat doe ik niet, want dan krijg ik straf", maar: dan zondig ik tegen God en doe Hem verdriet aan, dat kan ik niet doen. De kinderlijke vrees is geheel onderscheiden van slaafse vrees. Waar slaafse vrees is, is alleen benauwdheid voor God! Waar kinderlijke vrees is, gaat zich de zaak wijzigen, want daar gaat werken de vrees voor de zonde. Dat is ook de bedoeling, want God doet de mens geen kwaad, dat doet de zonde.

God had in de staat der rechtheid al gesproken van de boom der kennis des goeds en des kwaads: "Daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij de dood sterven." Doch de mens nam toch van zijn vrucht en at, zondigend tegen het gebod Gods. En wat is nu de zaak? Wij kunnen dat lezen in het derde hoofdstuk van Genesis. God is geen God van ja en nee; God verandert niet. Dáár moest de mens sterven. Is God daarvan de oorzaak? Neen, de zonde! Van God is niets te duchten, als er maar geen zonden zijn. Dat is waarover het loopt.

Zonde is overtreding van de reine en heilige Wet, in gedachten, woorden en werken. Dus de staat waarin wij zijn, deugt niet. Eenmaal zullen wij als zondaren, naar gedachten, woorden en werken, geoordeeld worden. Kortweg moeten wij tot het zakelijk besluit komen, dat onze staat in onmacht, niet deugt. Een geheel onmogelijke zaak om daarin wijziging of verbetering aan te brengen.

Het kan bij iemand zijn - waarin aan het werken gaat: ik kan zo niet gaan sterven, want ik ben in zonde - dat hij met de werken breekt (dikke takken afkappen) en deugdelijk, naar wat God uitwendig verordent, gaat leven. Maar is hij daarmee van staat veranderd? Ieder die oprecht is moet bekennen; ik kan mijn gehele leven uitwendig reformeren, maar ik kan nog niet één gedachte wijzigen, daar is geen houden aan, dat kan ik niet. Wij zijn door onze zonde in een macht- en krachteloze staat. Daarom is dat een staat, waarlijk, als wij dat recht gaan zien, om die te gaan bewenen en betreuren, als rouwdragend gaan worden. In een staat van verderf, van oordeel, van zonde, die bezorgt mij de ondergang. God kan van Zijn eer, recht en heerlijkheid geen afstand doen. Omdat God dat niet kan, is het, dat Hij onze uitwendige werken van verbetering niet als beweegoffers kan aanvaarden, om ons gunst te schenken. Die dingen kunnen dus niet, dat is uitgesloten. Bij iemand waar die zaken zich gaan aandienen, die recht gaat onderscheiden in een hopeloze staat te zijn: wat moet ik toch beginnen?, dan is er geen rust mogelijk. Die onder de Wet is, is onder de vloek. "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen." Daartegenover is het, dat God ons wil ontsluiten de heerlijkheid van het werk der genade, de leer van het Evangelie, als de beantwoording. Bij ons geen uitkomst, de Wet spreekt de vloek uit, slaat ons halfdood, en laat ons zo liggen, geeft ons geen kracht tot volbrenging van het minste gebod. Daartegenover stelt God een ander gebod: "Want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem." Het woord der genade, inhoudende: al wat wij nodig hebben en behoeven om in een nieuwe staat te geraken - in gunst en gemeenschap met God onze Schepper - dat is bij Hem. Dat heeft God van eeuwigheid uitgedacht, en in Zijn Zoon daargesteld, opdat wij wederom in herstelling zouden zijn bij God, in Christus, en dat wordt gewrocht door die eeuwige Geest.

Daarvan lezen wij hier: "En de HEERE zal Zijn heerlijke stem doen horen, en de nederlating Zijns arms doen zien, met grimmigheid van toorn, en een vlam van verterend vuur, stralen, en een vloed, en hagelstenen." Men zal zeggen, oh, dat is verschrikkelijk, en bovenal, zo is ook die Majesteit. Hierin spreekt zich uit het gezag en de majesteit van God, de reine rechten Gods. Ja, want als God Zich opmaakt, heb ik geen bestaan voor God: ik zie het zelf!

Heeft u zo'n genadelicht, dat dat uw eeuwige ondergang is? Ik heb indertijd ook gemeend zo'n licht te hebben, denkend dat als God Zich zou opmaken, dan... oh! Zelfs toen Hij het deed en ik op Christus' middelaarsarmen neerzank, zei ik nóg: "Dat is voor eeuwig kwijt." Is het niet treurig? Zo'n stuk hoogmoed! Zo te zijn, terwijl ik neerzank en leerde kennen wat dienende zondaarsliefde is?!

Laat ons even stilstaan bij deze woorden.

Inderdaad is hier sprake van de rechten van God. Die openbaart Hij zodanig, dat ze onder verschillende beelden naar voren worden gebracht, om ons verduisterd verstand te verlichten.

Eerst is sprake van: "Zijn heerlijke stem." Daarvan staat: "Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er." "Die tot het noorden zegt: Geef; en tot het zuiden: Houd niet terug." Gods Woord is met gezag. Vervolgens is er sprake van: "De nederlating Zijns arms." Waar alles machteloos staat, stelt God dáár, en dat door de arm Zijner sterkte, waardoor Zijn almacht wordt voorgesteld. Dan is er sprake van: "Grimmigheid van toorn." Dat is een niets ontziende kracht om Zijn doel te bereiken. Verder is er sprake van: "Een vlam van verterend vuur", waardoor alles eraan gaat wat geen delfstof is. Wat niet uit Zijn genade is moet het onderspit delven, dat wordt verteerd als hout, hooi en stoppelen. Wèg er mee!

Dan volgt: "Stralen." Waarmede het hemelvuur wordt voorgesteld, dat God bestuurt en regeert, en gaan laat van het oosten naar het westen, of van de hemel naar de aarde, om het doel te treffen. Voorts: "Een vloed", die niet te keren is. Indien de vloed opkomt en men probeert dan een dam te maken, spoelt de vloed alles weer weg, dus niet te keren. En tenslotte: "Hagelstenen." Ontzetting van heel de natuur, teweeggebracht door bliksem, donder en hagelstenen, want de stem van God spreekt met macht en gezag. Zódanig wordt voorgesteld wie God is, Zijn majesteit, recht en heerschappij. Ellendige stervelingen schudden en beven, want wij denken: God zal uit Zijn heiligdom treden. Als God Zich opmaakt, Zijn eer en recht zoekt, dan schudden en beven wij: voor eeuwig kwijt, verschrikkelijk, wat moet dat worden?

Als de indruk hiervan wat wegzakt, en ons wordt gevraagd: "Hoe gaat het?", dan zeggen we: "Oh, gelukkig weer wat beter, ik dacht dat mijn einde er was, want God zoekt Zijn eer, gelukkig is die benauwdheid wat gezakt." En als er dan gevraagd wordt: "Hoe is het met je staat?", dan moet het antwoord luiden: "precies dezelfde gebleven."

Wat hebben wij dan lief? Een aangenaam woord, een kussing van Christus, enige toenadering van Zijn liefde en vriendschap. Goed, alles op zijn tijd, en laat dat er geweest zijn. Al is het, dat wij daaronder opgedaan hebben, waarvan staat: "Heere, bij deze dingen leeft men, en in dit alles is het leven van mijn geest", maar even voet bij stuk gehouden, wij zijn in Adam gevallen, onder de wet en de vloek, en als er dan voor de dag kwam onze val in Adam, dan zat ik, alles bleef daarmede zitten.

Wie behoren wij toe? Ja, God is onze Schepper, maar wij behoren - daar wij van God zijn afgevallen - Satan toe! Verschrikkelijk deel. Die is onze eigenaar, die hééft ons en bezit ons. Wij zijn zijn eigendom, en daar zegt de kerk van: "Zou ook een machtige de vangst ontnomen worden, of zouden de gevangenen eens rechtvaardigen ontkomen?" Ja, zegt de HEERE, dat kan: "De gevangenen des machtigen zullen hem ontnomen worden, en de vangst des tirans zal ontkomen." Daar noemt God de Satan rondweg een tiran. Dat is nogal wat! Ja, de kerk belijdt: "eens rechtvaardigen", omdat wij hem vrij- en moedwillig zijn toegevallen.

God noemt hem een tiran. Waarom? Al hebben wij het nog zo benauwd in de dienst der zonde, dan is satan zo'n ellendeling, die laat ons niet gaan, maar houdt ons in zijn greep, want wij zijn de zijne. Dus dan is nodig - daar satan zijn rechten doet gelden - dat er één komt, die mede zijn rechten doet gelden. Dat kan alleen God. Dan moet het een rechtzaak worden, wie de eerste rechten heeft. Dat is God! De kerk zegt dan ook: "Sion zal door recht verlost worden". Daartoe is het nodig dat God Zich opmaakt, Zijn heerlijke stem doet horen, wil heersen. Anders gezegd: ons in een andere staat overzet. Woorden helpen niet, toestanden niet, ontdekking van de Heere Jezus Christus niet. Een roep, een schreeuw, en alles blijft weer zitten, maar het spreken Gods wordt genoemd: "Zijn heerlijke stem."

Want als God Zich opmaakt, en Zijn recht gaat zoeken, dan kunnen wij als ellendigen uit onze staat van ellende vrijgemaakt worden, anders blijven wij zitten onder die machtige satan. Dat wordt genoemd: "Zijn heerlijke stem doen horen." Alsook: "Nederlating Zijns arms doen zien - stralen, vuur, hagelstenen." Alles betekend Zijn gezag, waarvoor alles moet ruimen, gelijk een vloed alles meeneemt. Ik denk in deze nog aan de tijd waarin ik geen leven had buiten God; ik kon het in de wereld niet vinden en niets veranderde er, ik zat zoals ik zat, in mijn zonde. Wat moest dat worden? Verschrikkelijk! Dat heeft net zo lang geduurd totdat God Zelf mij schuldig kwam verklaren.

Ik wist mijn schuld wel, maar toen is Hij mijzelf in de schuld komen zetten, en ik stond daar als erf- en dadelijk overtreder, met dat grote pak van evangelieschuld, en werd zo door God schuldig verklaard. Toen ontviel mij alles. Ik stond zó voor God: alles weg, alle verwachting. Ik zei: "Is Uw bediening er dan niet meer?"

Toen kwam rechtstreeks voor de dag de bediening uit Zijn troon, zoals ik uit het Evangelie had aangenomen. Daar was in: "Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen. Leert goed te doen, zoekt het recht, helpt de verdrukten, doet de wees recht, handelt de twistzaak der weduwe. Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol".

Ik wist daar eerst geen weg mee, begreep dat niet. Tot mij bijgebracht werd, dat God wilde hebben, dat ik afliet met te modderen in mijn oude staat, en te proberen recht te maken wat krom was. Dat ging niet. Ik moest de handen in de schoot leggen en met de hele boel naar Hem toe, die wij in het paradijs de rug hebben toegekeerd. Dat is de enige oplossing.

Toen, op diezelfde gelegenheid, kreeg ik te zien - mijn ogen werden geopend - dat gelijk in de natuur de vrucht leeft door de moeder, zo zag ik, dat ik uit satan en uit de hel leefde. Als het nu niet was, dat die Majesteit Zijn heerschappij en recht deed gelden, en mij afsneed van mijn oude staat waar ik in was - als uit de hel - dan zou ik daarin altijd blijven. Maar als Hij het zwaard Zijner gerechtigheid gebruikte, dan werd ik losgemaakt van de hel, dan was er plaats voor Christus. Zullen wij daaraan denken, dat daartoe het recht Gods nodig is? Anders blijft de zaak absoluut zitten!

Het verbond met de dood, bij satan onder dak, en het voorzichtig verdrag met de hel moeten verbroken worden. Wij kunnen wel zeggen: satan, ik wil niet met je te doen hebben, en ik moet afzien van de werken der wet, en: er is maar één Middelaar, Jezus Christus, in Hem moet ik geloven, maar wat hebben wij nodig, daar wij onmachtig zijn om enige wijziging in onze staat te kunnen aanbrengen? Daartoe is de heerschappij van God nodig.

Hier wordt gezegd als in een belovende zin, als een belofte: "De HEERE zal Zijn heerlijke stem doen horen, en de nederlating Zijns arms doen zien." God laat Zich gelden: Ik kan van Mijn recht geen afstand doen. Daaruit is het zo'n liefelijk woord. Het wordt hier niet genoemd: Oh, als God heerschappij voert in recht, dan is het kwijt, voor eeuwig afgedaan. Neen! Want waar zondaars het God gewonnen moeten geven: eeuwig recht - vallend aan de kant van God, U moet Uw eer hebben, doe wat goed is in Uw ogen - daar komen al de klappen op de kop van die draak terecht.

Luister maar, er staat hier: "Want door de stem des HEEREN zal Assur te morzel geslagen worden, die, met de roede sloeg". Wie is Assur? Dat is immers de onderdrukker. Gelijk het Assur was die heel Israël onderdrukte, zich opmaakte tot Libna, en tot Jeruzalem, en van Hizkia heel de stad en de schatten opvorderde, en zei: "Dat Hizkia u niet bedriege, want hij zal u niet kunnen redden. Daartoe, dat Hizkia u niet doe vertrouwen op den HEERE, zeggende: de HEERE zal ons zekerlijk redden; deze stad - Jeruzalem - zal niet in de hand des konings van Assyrië gegeven worden. Nu dan, wed toch met mijn heer, de koning van Assyrië: en ik zal u tweeduizend paarden geven, zo gij voor u de ruiters daarop zult kunnen geven. Hoe zoudt gij dan het aangezicht van een enigen vorst van de geringste knechten mijns heren afkeren?" Hij dreef dus de spot met God. Zó doet satan ook, gelijk Assur.

De bedoeling Gods is dus: als jullie het er nu over eens zijn, dat Ik eens ga spreken - jullie doen haalt niets uit - dan raken jullie van satan verlost. Dan tast Ik de staat aan waarin je zit, onder de macht en heerschappij van satan, onder de macht der zonde. Dan zal Ik je afsnijden van je oude staat, losmaken dus. Oh, als je dat gaat zien: Sion wordt door recht verlost, uit de macht des duivels gered, de heerschappij der zonde, de vloek, en het oordeel des doods weg, je zou gaan bidden: Oh God, wilt U Zich eens opmaken, wilt Gij Uw stem eens laten horen, en de nederlating Uws arms doen zien. Wilt U eens als God gaan heersen. Want waar God heerst, waar Hij spreekt, Zich in daden betoont - Ik ben God - en alles voor Hem moet zwichten, dáár is dan de uitkomst voor ellendigen en verlorenen. Uitkomst, wie het is, is het.

Want goedertieren is de HEER;
Zijn goedheid eindigt nimmermeer;
Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht
Tot in het laatste nageslacht.

Men zal zeggen: "Ja, maar als je er tegen aankijkt, dan is dat toch wat." Ja,.. er komt daar nog in mijn gedachten, wat ik wel eens gehoord heb van iemand toen zijn pad ten einde was. Ten tijde dat God Zijn heerlijke stem deed horen, Zijn macht openbaarde zoals God is, toen kwam aan zijn pad - een leven lang in de zonde - een eind. Hij zei tegen zijn vrouw: "Oh vrouw, de wereld vergaat". Zijn vrouw die aan het stof afnemen was, zei: "ik ben zo niet", en bleef de boel opruimen. Daar kon hij het ook al niet bij uithouden. Naar buiten, voor het raam, riep en zuchtte tot God; genade, genade! En ... nog een zucht, en daar zakte hij in elkaar. Wat was het geval ? Voor hem verging de wereld waarin hij geleefd had, satan geen baas meer. Waar God heerst in recht, daar heerst Christus in genade. Die kan ons daar dienen tot zaligheid en eeuwig leven. Hij was kreupel, maar toen dát gebeurd was, zo'n groot wonder - uit alle geweld des duivels verlost - toen was het maar een kleinigheid voor God om dat been ook te genezen. En dat dééd God. Het éne betrof de eeuwigheid, het andere was zijn been maar. Dat is onder het gezag van God, het Zijne.

Hier wordt Assur eerst genoemd een roede: "Die met de roede sloeg." Alles onder de knoet van satan verkerend, ellendig. Eerst zet hij ons op tot zonde tegen God, om de wereld te dienen en in de zonde te leven. Als dat niet langer gaat, dan zoekt hij ons benauwd te maken voor God: nu je heil zeker bij God zoeken; dat kan iederéén wel doen! Zo houdt hij ons gaande en houdt ons op.

Wanneer God Zijn grote liefde wil ontdekken, dat Hij ons door Zijn Zoon wil zalig maken - ja, dat kunnen wij zelf niet - dan zet satan ons in vijandschap op tegen God, in deze zin: wij kunnen er zelf niets aan doen! Zo zitten wij onder de knoet. Daarom staat er hier: "Die met de roede sloeg."

Maar nu staat hier ook van een andere roede. Roede tegenover roede. Een heerlijke wijze van uitdrukken. Wij lezen: "En alwaar die gegrondveste staf doorgedaan zal zijn (op welke de HEERE die zal hebben doen rusten)", dan is er dus sprake van de heerschappij van God, dat die is als een staf, een gegrondveste staf. Die heerschappij gaat zodanig door, dat wat niet met God akkoord gaat, moet zwichten. En de ellendige zondaar - die moet bekennen: ik heb de dood verdiend, U moogt met mij doen - valt aan de kant van God, en satan, die een eeuwige vijandschap heeft tegen God, moet het onderspit delven. Waar het gezag van God Zijn loop heeft, wat gebeurt daar? Daar zingt de kerk:

'k Zal van de deugd der milde goedheid zingen,
van 't heilig recht der strenge rechtsgedingen:
Een psalmgezag, o hooggeduchte HEER,
Uw naam ter eer.

en belijdt:

'k Zal met verstand den weg betrêen der vromen;
Wanneer zult Gij, mijn Bondsgod, tot mij komen?
Ik zal doen zien in al mijn huisbeleid
D' oprechtheid.

Dat is de vrucht van de heerschappij van God, daarom staat er: "En alwaar die gegrondveste staf doorgedaan zal zijn (op welke de HEERE die zal hebben doen rusten), daar zal men met trommelen en harpen zijn". Daar komt de geestelijke blijdschap voor de dag: wij zijn gezaligd, gered, verlost uit slaafse banden, zonder werken, waarde of verdienste. Niet zó, dat, waar de heerschappij van God bekend wordt, en satan ons kwijt raakt, zo iemand dan zegt: ik ben echt opgewekt hoor, verheugd. Neen, zo niet!

Gods werken zijn onderscheiden, bij de één komt dit, bij de ander komt wat anders meer op de voorgrond, hoewel het bij een ieder hierop neerkomt, dat wij ons Gode moeten onderwerpen. Waar God heerst in recht, daar kan Christus het doen in genade. Ik denk in deze nog aan een vriendin, die 's middags nog gezegd had: "Ik zeg het nog eens, dan weten jullie het allemaal, het is bij mij voor eeuwig kwijt! Ik kan niets meer bekijken, het is afgedaan." Zo nam zij afscheid: nu wist een ieder het. Nadat ze thuis gekomen was, wat zou ze doen? Opblijven? Neen, dan maar naar bed. Toen kwam voor de dag, dat ze had gehoopt, geloofd, opgedaan. Die zaken waren in haar gaan werken, waaruit ze haar handen ophief en riep: "Geef mij Jezus, of ik sterf, buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf". Terwijl zij daar lag, greep die onderdrukker, Assur, satan, haar zo aan, dat zij dacht dat haar laatste ogenblik geslagen was, dat zij sterven moest onder de macht des duivels: "Ik sterf; Heere Jezus !" Daar maakte de Koning Zich op, want de strijd is Godes: "Als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des HEEREN de banier tegen hen oprichten," waarna de draak haar moest loslaten. Zij sprong het bed uit, de handen boven het hoofd, in aanbidding, dat Hij niet had toegelaten, dat die put zich over haar gesloten had.

Waar God een afgesneden zaak doet, en alle grond ons ontvalt wat ligt er dan voor de hand ? Ruimte en blijdschap. Het hart springt op van vreugde. Daarom is hier sprake van trommelen en harpen. Het vertolkt onze geestelijke blijdschap. Ook wordt het wel genoemd: een hartelijke vreugde in God door Christus. Zij zingen Gode lof en roemen dat Hij ons uit onze eigen werken stoot.

Nog om te bevestigen volgt: "Want met bewegende bestrijdingen zal Hij tegen hen strijden." God geeft hier als te kennen: alles is Mij ten dienste. Wat er in de weg sta, sta er in de weg, maar dat doel - dat Ik heers in recht, zij vrij worden en genade heerschappij kan voeren - zal en moet Ik bereiken.

Toe, ik heb zo kort mogelijk over deze veelzeggende zaken zoeken te spreken. Overdenk die in uw hart. Bedenk dat als God Zich opmaakt, dan is dat tot onze vrijwording en vrijmaking. Anders blijft alles zitten zoals het zit. Maar, waar Hij heerst in recht, daar is plaats voor Christus in genade. Zoek dat. In zoverre wij genade verkregen hebben, dan weten wij dat het recht Gods niets dan welvaart aanbrengt. Laat dan verder de rechten Gods hun loop hebben en heersen. Het levert ons niets anders dan welzijn, vergenoeging op. Dat de HEERE der heirscharen God daartoe Zijn Woord zegene en het dienstbaar stelle. Amen.

Slotzang: Psalm 95:2

De HEER is groot, een heerlijk God, ...

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-